

Sygn. akt III UO 1/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie zażalenia P. w E. nr [...] Region [...]
na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2018 r., sygn. akt
III UZP 4/18,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 sierpnia 2018 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 2 sierpnia 2018 r. (III UZP 4/18), w sprawie z odwołania D. Ś. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. o ustalenie obowiązku ubezpieczenia, na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego postanowieniem Sądu Najwyższego - Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lipca 2018 r. (III UZ 10/18), zwrócono się na podstawie art. 267 TFUE z pytaniami prawnymi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej TSUE).

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył w całości pełnomocnik (J. S.) P. w E., domagając się jego uchylenia.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący wskazał, że działa na mocy art. 7, 8, 9, 30, 31, 32, 82, 83, 87 Konstytucji RP, broniąc Niezbywalnego Dobrego Imienia Naszej Umiłowanej Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej, które zostało

naruszone na arenie międzynarodowej wskutek niedopuszczalnego z mocy prawa działania „sądu najwyższego”. Zdaniem skarżącego, wróg Naszej Ojczyzny w obecnym „sądzie najwyższym” i innych sądach, hańbi Jej Dobre Imię, a Ty „Mości Panie Prezydencie NRP Profesorze Lechu Kaczyński, nie Zrywasz się, za Pióro nie Chwytasz, zażalenia nie Wnosisz, a zatem dla Chwały Twojej i Twojego Imienia konieczne jest zaskarżenie tego postanowienia. W tych Dniach Pamięci, w których po raz 74, ze wszystkich ulic i zaułków Umiłowanej Ojczyzny Naszej, słysząc niemy Krzyk Wolności Dzieci Umiłowanej Stolicy Naszej Warszawy, Jęki Rannych oraz Spazmy Matek, Żon, Sióstr i Narzeczonych, wzywam wszystkie ofiary sądów RP do protestu w formie APELU przeciwko dotychczasowemu „sądowi najwyższemu”, który to „sn” w przeszłości przez dziesięciolecia dopuszczał się haniebnych czynów w tym mordów na Bohaterach Narodowych RP, a dzisiaj hańbi Dobre Imię Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej, Stańcie do Apelu - POLEGLI NA POLU CHWAŁY - CZEŚĆ ICH PAMIĘCI !, A NAM ŻYWYM POZOSTAWILI OBOWIĄZEK WYKONANIA ICH TESTAMENTU!!!

W ocenie skarżącego, Niechaj nikt się nie waży twierdzić, że wyroki sprzeczne z prawem, należy szanować lub też, że sprzeczne z prawem wyroki to pomyłki, albowiem wyroki sprzeczne z prawem są z mocy prawa nieważne, a rzekome pomyłki to zamierzone bezprawne działania sędziów, ponieważ są oraz pozostają bezkarni i nieusuwalni, a nikt nie może mieć niczym nieograniczonej władzy nad życiem i zdrowiem niewinnego skrzywdzonego człowieka, bez względu czy jest pokrzywdzonym powodem czy też pomawianym pozwanym.

Dodatkowo pismami z dnia 13 i 22 sierpnia 2018 r. skarżący domagał się bezzwłocznego przekazania zażalenia do TSUE albo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (dalej ETPCZ) lub bezzwłocznego uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości we własnym zakresie oraz rozpoznania zażalenia na rozprawie, a nie na posiedzeniu niejawnym, które zostało wyznaczone na dzień 22 sierpnia 2018 r., ze względu na doniosłość społeczną, zarówno samego postanowienia jak też i zażalenia na nie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne i stąd podlega odrzuceniu. Za takim wnioskiem przemawiają następujące argumenty.

Po pierwsze, przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, Konstytucji RP oraz Traktat o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego. W porządku krajowym klarownie wyjaśnia to orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008 nr 4, s. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837 i z dnia 29 grudnia 2016 r., III UO 4/16, LEX nr 2174070).

Z kolei w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wyjaśniono, że brak możliwości zaskarżenia orzeczenia wydanego po raz pierwszy przez Naczelny Sąd Administracyjny, jest zgodny z art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2016 r., SK 46/15, LEX nr 2151877), co potwierdza standard w zakresie niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez najwyższe instancje sądowe w Polsce. Konweniuje to z wyrażonym w Konstytucji RP (art. 78) prawem zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji, a nie orzeczeń wydanych w związku z rozpoznawaniem zagadnienia prawnego, przekazanego powiększonemu składowi Sądu Najwyższego.

Po drugie, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 77; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, LEX nr 1408689). Ograniczenie kręgu podmiotowego w zakresie uprawnienia do występowania przed Sądem Najwyższym akceptuje orzecznictwo ETPCZ (zob. np. wyrok z dnia 27 czerwca 2006 r. w sprawie nr 12825: Tabor przeciwko Polsce).

Po trzecie, TSUE (względnie ETPCZ) nie jest sądem wyższej instancji

względem Sądu Najwyższego, a pytania prejudycjalne nie są objęte kontrolą instancyjną. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym: o wykładni Traktatów; o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono w myśl art. 370 k.p.c., art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.